

רים, הילדה מעין-חוד - מסר של דו-קיום בשלום

רים, הילדה מעין-חוד, כתבו: תמר ורטה ועבד אל סלאם יונס, צילומים: שימי נכטיילר ודניאל וְרָטָה, הוצאת: הקיבוץ המאוחד וקרן אברהם, 1999, 22 ע"מ, מנוקד.

מאת: ירדנה הדס

הספרון בן עשרים וארבעה העמודים נכתב ע"י תמר ורטה-זהבי, ילידת ירושלים, ועבד-אל סלאם יונס, פסיכולוג, יליד הכפר ערערה. המחברים עוסקים בהנחיית קבוצות ילדים מעורבות (ערבים ויהודים).

הכפר עין-חוד שוכן, כידוע, בצידו של עין-הוד, כפר האמנים.

רוח של אחוות-אנוש מנשבת בין דפיו של הסיפור.

האני המספר(ת) היא הילדה רים (שפירושו: איילה). היא המספרת, ה"מצלמת"* והמתווכת בין האריה לבין החיות, שהיא מאמצת ומביאה הביתה: כלב עזוב, חתלתולה תועה, ארנבת פצועה.

מטבע הדברים, ההורים מביעים הסתייגות בכמה מן המקרים: את הכלב הם מוכנים לקבל "עד שיבריא", ואז יימסר לבית מאמץ; על החתולה הם אומרים, שהכלב יזיק לה; על הארנבת כבר אינם אומרים דבר: שלוש נקודות "קוטעות" את הסיפור - ולילדים הקוראים ברור, שהיא אומצה כקודמיה.

הילדה המספרת חוגגת ניצחון: הסובבים אותה "כבר למדו שכלב וחתול יכולים להיות חברים".

השלכותיו של הסיפור ברורות: הרצון הטוב עשוי להביא לידי שלום גם בין אויבים מושבעים (ככלב - והחתולה).

הטקסט מוגש בשתי שפות: עברית וערבית. תצלומי בעלי-החיים הם יפים וברורים לילד הקשוב לסיפור. נכדתי מור אמרה עליו: "זה באמת "שלום"..."

*הצילומים הם של שימי נכטיילר ודניאל ורטה.